

LA HONORATA.

PERIÒDICH CATALANISTA HUMORISTICH IL·LUSTRAT,

SATIRICH Y LITERARI.

Tocarà al menos un cop cada setmana.

VAL PER TOT ARREU 6 CENTIMS.

NÚMEROS ATRASSATS 12 CENTIMS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Lleona, 4, pis primer, (baixant del cel).

Fora de Barcelona, 2'50 PTAS.
Estranger, 5

BIENOTECAL
MUNICIPAL
MADRID

A NOSTRES LECTORS.

Lo retrás d' aquest número se deu á lo difícil que nos ha sigut lo poguer recullir los retratos dels artistes ya que son, ya que foren del Teatro Catalá. Si be que incomplert lo cuadro, (á pesar nostre) no per aixó s' hi notan moltes testas de menos. Ara dispensin.

LO CORBATI.

Vostés potser no s' hauran fixat may en lo molt que pot dirse del corbatí ó corbata:

Donchs si Déu de res va ferne un mon, jo, avuy, d' aquest petit objecte que 'ls homes s' entortolligan en lo coll, vaig á ferne un article.

No pensin que sia perque no tinga res mes en que ocuparme. Precisament en lo moment de ferme 'l llas del corbatí, m' ha vingut tó noy de la impremta á buscarme l' original.

—Espérat, li he dit; y ara me 'l tenen esperantse y contemplantme fixament, no per veure si cuyto á omplir las quartillas, sino mirantme la especie de cinta negra que 'm penja desfeta per damunt de las espatllas com un estigma de deixadesa.

Perque l' aprenent, lo mateix que si ja fos un home compren ab la seva maliciosa penetració que 'l que va ab la corbata desfeta es un deixat.

Ja 'm tenen en camí de demostrarlos que ab lo corbatí se pot conèixer lo caràcter del individu y fins la situació en que 's troba, ó l' ofici que fa.

Hi ha corbatas pels lexuguinos, que son com un mocadoret que s' anusa davant mateix del trau del coll de la camisa formant llas, quals panys s' aixamplan fins pel damunt de las solapas.

Las dels homes de negocis venen planas damunt de la petxera, perque son forradas de cartró, portanthi per adorno una agulla, que alguns aprofitan per ferla en ocasions l' emblema d' un aconteixement d' actualitat.

Los homes de ciencia, que no están per cosas llampantas ni de broma, usen una especie de tira de seda, doblegada, de cosa d' un través y mitj de dit que remata al davant en un llas ben fet, simétrich, de bagas y caps de proporcions idénticas que surten d' un nus rigurosament quadrat com la cara d' un dau.

Los que solen anar mudats per tot dia, ja la duhen tan estreta que mes aviat sembla un cordó que una corbata també ab llas pero dibuixant una creu de Santa Eularia.

La gent que tracta en vehículs, los forners y demás arts semblants la portan ab una especie de nus escorredor, baixantlosi 'ls dos caps junts pel mitj del davant de la camisa, com una ratlla dreta que desde la nou del coll anés á perdries per darrera de la botonadura de la armilla.

Aixís mateix la duhen, los que un dia son molt tímichs y altre están molt renyits ab la policia, sols que en lloch de juntarse 'ls llassos en un nus, passen per dintre d' una tumbaga, anell ó anella.

Ara, vostés mateixos ja poden calcular que segons lo caràcter de la persona, es lo color del corbatí, deixant apart que es lley social y de rigurosa observancia, usarla negre quan se porta dol d' algú de la familia: es de la única manera que l' home demostra 'l dol, ja que basta sols aqueixa prenda que sia negre, encara que 'n prescindeixi en las altrás.

Ara bé, un home sense corbata es que ha sortit preocupat de casa y no se 'n ha donat, de cuyas resultas serveix d' *hazme reir* als poca soltas.

Altres que no 'n portan perque no 'n tenen, s' aprofitan del recurs d' anar ab lo coll de la americana dret pera amagar la seva miseria, puig no hi ha res mes miserable que no tenir un mal corbatí.

En demés quan algú s' ha barallat, desseguida li coneixeran si ha sigut fort l' acalorament, ab lo llas de la cobarta que li ha corregut cap al darrera, com si lo mateix que l' individu hagues perdut lo seu punt de gravetat.

No 'ls parlaré pas del corbatí dels soldats que serveix pera ferlos anar encarcerats, sense permetrels mirar a terra, ni deis que perque tan se 'ls hi endona portan un mocador lligat al coll.

Quan un home está enamorat lo primer que procura es colocalse be la corbata ab certa coqueteeria que li costa un hora d' estarse davant del mirall, y també coneixerant lo fort enamorament d' una dona, quina proba mes indiscutible es regalar corbatas al seu promés ó lo que sia. Ab qualsevol altre regalo d' una dona, l' home 's creuria ofés ó humiliat, acceptar una corbata no rebaixa may. Per altra part aqueixa corbata es lo verdader escorredor ab que l' amor cassa als enamorats.

Las corbatas blancas son las mes trascendentals: son las que denotan rigurosa etiqueta: es la prenda aristocrática perexcelencia: per aixó la portan los nobles y 'ls mossos de café.

Deixume fer punt aquí, perque encara se pensarian potser que soch fabricant de corbatas ó que m' ha pagat l' article l' amo de la *Corbatinera*.

—Te, noy, te, dich al aprenent de la impremta; emportat aquestes quartillas y no hi fa res que pel camí 't riguis de la meua corbata desfeta. Pensa que 'l que 's burla de la gent, pert lo respecte, que 'l que pert lo respecte, pert lo temor, y que 'l que pert lo temor está en camí de que algun dia senti sobre son coll lo corbatí que escanya als criminals. Es com alló: del ou al sou, del sou al bou y del bou á la força.

LO NEGRE DE LA RIBA.

UN BON MINYO.

Sempre he tingut una fé cega en los refrans, perque he observat que generalment son unas veritats com uns temples. Ja 's compren: quan lo poble pren un ditxo com axiomátich, es que ha reparat en la constant ó general observancia del mateix ditxo; sino, no 'n fa cas.

¿Qui li havia de dir, al que va sentar *Cobra fama y calat a jeure*, que en tots los temps fos una sentència de complert acatament per totas las classes scioials?

Jo no diré que no hi hagin pastissers capassos de fer carquinyolis tan bons, ó tal vegada millorr que 'ls del forn de San Jaume; pero, no hi puch fomes, en no essent d' aquest forn, ja no me 'ls men jo ab aquella confiança de superioritat.

¿Si crech jo que en moltes fondas, y fins en casas particulars pòden cuinar inmillorablement monjetas ab llimillo! Donchs, no senyor: si vull menjarlas de gust, tinc d'anar á la fonda del Falcó. ¡Y tot per la fama!

Anys enrera, molts barcelonins tenian la costum d' anar a menjar fetje á la font de Jesús, antich lloch d' esbarjo del Passeig de Gracia del que no se 'n canta gall ni gallina, y del que eran molt celebradas las figas d' unas quantas figueras que hi havia. Donchs no fa molt temps que un senyor, ferm parroquiá que era d' aquell establiment, me deya que las figas havían degenerat desde que no existia la Font de Jesús. Y jo comprench perfectament la convicció ab que parlava aquell subjecte, donada la fama que havían cobrat aquellas figueras.

Y tinguin entés que aixís com aquest adagi es exacte per la part bona, no ho es gens menos per la part dolenta.

Un jove te fama de jugador ó de mal gastador; y 'l dia que s' acostá á un que li conegui aquell vici á demanarli una pesseta per atendre á una necessitat, ja pot esser aquesta tan certa com vulguin, que 'l conegut no li deixarà la pesseta, ó si li dona la moneda ho farà plenament consensut de que no la veurá may mes.

Si un altre te fama de calavera, per mes que no ho siga, y s' acostá per *bons fins* á una senyoreta, sobre aquesta cau de sopte una pluja seguida de consells, que no hi ha paraygas que hi valguin, perque ab mes ó ab menos compliments despedeix al jove que la rodeja, perque en ell no hi caben los fins bons.

¿Quántas y quántas noyas posarían la ma al foch si ab aixó poguessen probar la seva ignocencia, y no troban un jove que 's determini á tréurelas del seu estat primitiu, sols per la mala fama d' ellas, deguda á algunas apariencias sense fonament las mes de las vegadas!

Jo he conegut un xicot, que no sé per quins set sous va adquirir fama de *bon minyo*, y en tal concepte era tingut en tot lo que deya y feya y deixava de dir y de fer.

Ara no sé que será d' ell, perque ja parlo de bastants anys enrera.

Lo nom d' ell era Joseph y li deyan Jepó. Dich lo nom, perque no m' estranyaria de que aquest fós tingut molt en compte pera donar al jove la fama que va lograr.

Parlant de 'n Jepó, ningú tenia mes boca que pera alabarlo.

—Home, deya un seu companya á un altre, ¿may dirías qui acaba de sortir de casa?

—¿Qui?

—En Jepó.
—¡Pobre xico!
—Ha vingut a demanarme dos duros.
—¡Es molt bon minyó!
—¡Ah, sí! Cau de bó!
—Veuen? Si aixis com en Jepó va comensar per dirse *Jepó*, hagués comensat per demanar dos duros al un y al altre, hauria sigut un perdut, un perdulari y un desvergonyit; pero com que quan los demanava ja tenia la bora fama adquirida, tot era bondat y fassinli un nus a la cúa.

No sé com va anar, que un día 'n Jepó va aparroquianarse en un cafet y va aficionar-se al joch. ¿Que pensan que per aixó la seva bona fama va desmerèixer? ¡Molt lluny d'aixó! ¿Saben lo que deyan...?

—Fulano: ahir vaig veure a ne 'n Jepó que jugava.

—¿Vols dir? ¿Ja n' estás ben cert?
—T' ho asseguro: ¿No t' dich que jo mateix ho vaig veure?

—¡Pobre xicot! Sempre 'l pelaran, porque com té aquell genit...

—Per aixó ho sento, porque allí hi van unsalets molt ben esquilats, y es tan bon minyó.

Y velshi aquí un home planyut fins en los seus vicis. ¿Per qué? Per una bona fama que li havia caigut demunt, que está mes ben dit que no pas que ell se la havia conquistada.

Ja veurán, que encara no es aquí lo millor de 'n Jepó.

Un diumenge al vespre, en Jepó ab altres companys seus va anar al ball del Tívoli.

Com los deya, aixó va passar anys enrera y ab lo que 'ls dich del ball del Tívoli, de quals diversions y del mateix Tívoli ja fa molt temps que ni se 'n reixa, compeñdrán vostés que no parlo pas d' ahir, ni de la setmana passada.

Entre 'ls m' lts vespres que en Jepó anava a 'n aquells jardins, lcs hi explicaré lo que va passar un diumenge.

Per veure 'ls fochs artificials del *Relampago*, y per veure com la jovenalla ballava, assistian al Tívoli, la senyora Rosa y la seva filla, que 's deya Laura.

—No ballis ab ningú, noya, deya a 'n aquesta la mamá, porque aquí no hi venen mes que cap vert. No t' comprometis per cap ball.

—¡Ay no, no, mamá! contestava la Laura, ¡Deu m' en guart!

—Ola ¿vostés per aquí, senyoras? diu un jove acostantse a la mare y filla.

—¿Que tal Ramonet? contesta la senyora Rosa.

—La seva mamá y tots los demés bons?

—Tots menjant pa fins a las crostas, gracias; senyoreta Laura be 'n ballarem algun...

La senyoreta sembla que de ganas de ballar ab en Ramonet non 'hi faltavan y no sabia que respondrer.

—Dispensi, saltá la mamá veyent que la noya no contestava, no m' agrada que balli aquí.

—¿No hi ballo jo, senyora Rosa?

—Vostés son una cosa y las noyas ne son unas altras.

—No insisteixo, porque senyalan los rigodons y 'ls companys m' esperan allí baix per formar quadro. Als peus de vostés.

—Passiho bé, contesta la Laura somrient.

—Estigui bonet, diu la mamá; y si no 'ns tornavam a veure, recados a la familia.

Als poch moments, passa en Jepó.

—¡Que deu me las guart, senyoras! diu saludant y passant de llarch.

—Mamá, miris en Jepó.

—¡Jepó, Jepó! crida la senyora Rosa. ¿Que hem renyit, que ja no 'ns vols dir res?

—No senyoras, contesta ell allargantlshi la ma, ja tornaré, porque vull anar a veure un quadro d' allí, ahont hi ballan uns rigodons a la francesa.

—Seguí, seguí; ja hi anirà després.

—Ja que s' hi empenyan seure, ab la condició de que tinch de ballarlo primer *schotis* que toquin ab la senyoreta.

—Be, vamos, diu la senyora Rosa, tot s' arreglará. La noya aquí no balla ab ningú, pero vosté ja es diferent dels altras.

Lo cas va ésser que tocaren un *schotis* y la Laura 's va agafar del bras del bon minyó. La mare no 's va moure del puesto, per guardar las cadiras; y ademes com que la noya ja anava ab en Jepó, queda tan descansada que 's posa a *pesar figas* al comensar lo ball.

Mentres ballavan en Jepó y la Laura, se 'ls acostava en Ramon.

—¿Crea que no ballava, Laura? fa aquest.

—Jo li diré respon ella, com que en Jepó ho ha demanat a la mamá y es tan bon minyó...

Aixó va dir la noya en veu baixa a ne 'l interogació.

—Ay, es veritat que ets tu, Jepó, esclama en Ramonet dirigitse a n' ell. Ja saps que som amichs y ab aixó m' has de permetre doná una volteta ab a Laura.

—Si ella ho vol.

La contestació d' ella va ésser, deixarse aná del bras de 'n Jepó y agafarse ab lo de 'n Ramonet, dient al mateix temps a n' aquell:

—Esperis aquí que la mamá no 'n sábiga res.

—Está bé; perdin cuidado.

—¡Quín xicot mes bon minyó! diu la Laura ballant.

—¡Y tal si ho es! contesta 'l ballador.

S' acaba 'l *schotis* y en Jepó torna a la Laura al costat de la mamá, essent tingut per bon minyó per aquesta, per la Laura y per en Ramonet.

¡Quína manera mes singular de sostenir lo bon concepte de tothom!

¡Prou sabia ben bè quants sets fan quinze aquell que va dir: Cobra fama y calat a jeurer!

CONRAT ROURE.

LA LOCOMOTORA

¡Mireula! Tota es de ferro. Aqueixa munió de pessas que solas serian massa pesanta y un home incapás de móurelas ab totas sas forsas, posadas en combinació unas ab altras, ab lo sòl impuls d' una alenada de vapor que produheix ella mateixa, pren móviment primer teixuch, després rápit y per í llauger com lo pensament que li ha donat vida.

¡Mireula! Ja s' acostava superba deixant al seu darrera plomall de fum blanquinos, espargint al seu entorn alenadas calentas y llensant esbafechs com lo aspre respir d' un gegant.

Al seu pas la terra tremola extremida per lo seu pes. La multitud atreta per sa majestat, corre apresurada pera véurela deturantse a respetuosa distancia. Los homes la miran ab la gravetat del conquistador y las donas la contemplan apahordidas apretant contra sos pits als infants que la guaytant ab la vista esbarada, com si fos lo monstre que en sos somnis fugitivos se 'ls hi apareix.

Passa lliscanta per demunt dels ferros que com duas cintas flacas y sense resistencia, li fan la lley obligantla a seguir per lo camí que li trassan, exemple incontravertible dels reguladors de lo que, en lloch de ser llibertat profitosa sols seria anarquía destructora.

¡Mireula! com serpent mónstrua, que portés en sas entranyas no lo verí mortal, sino lo dols néctar de la vida; arrastra ab sa inconmensurable forsa, a mil rassas distintas, que gracias a ella han apagat sos fraticidas odis, millorant uns y altres sos destinos, ab lo bo que de cada una totas s' ocreixen.

No hi ha per ella fitas que senyalin las fronteras y divideixin als pobles. Avant, sempre passa avant, sobre sa negra terramenta s' hi apilota barrejada la pols de tots los paissos, quals átomos se confonen sense apartarse 'ls uns dels altras.

Corre, corre sempre assedegada de Progrés: es lodit que polsa en lo cor dels homes la corda de la llibertat. Es l' esperit de la civilisació, que obra alpensament nous espays ahont cercarhi las idees de perreccio.

Filla del geni, mes que 'l fruyt de la pensa humana, sembla lo producte dels travalls plutónichs dels ángels cayguts.

Tot en ella es enérgich: tot acompassat: tot solit; tot forsut. Pera donarli forma pareix que han hagut de treballarhi atletas.

Ella s' obra pas entre las fondaladas mes fréstegas de la massa geológica; penetra per dintre las montanyas com si volgués escorcollar sas profunditats, puja als cims mes alts simulant l' áliga dels imperis.

¡Pas a la locomotora! ¡Pas al Progrés! ¡Pas a la llibertat! Redrésat, home, saluda la obra de Stephenson! No aixequis monuments a la memoria del creador d' aquesta maravella. Ja n' hi ha prou en que ella sola travessi tota la terra, duhent per totas parts ab sa presencia la gloria de son nom.

No vulgas deturarla, porque t' arrastraria sense remordiments, com lo temps arrastra y esmicola als pobles que 's paran en son camí.

Obriuhi, pas, donchs, seguim son curs y abrassemnos tots los homes.

Enceném los nostres cors ab l'entusiasme per lo Progrés, a fi de que 'l cervell produheixi idees regeneradoras, com lo foch de la llar de la locomotora escalfant lo liquit que en sas entranyas porta, produheix lo vapor y la impulsa sempre endevant.

LA CAPA.

La capa es lo milló abrich, en tot y ser de molt ús lo *sobre-todo*, lo *rús*, la *tapa-bocas* y *carrich*.

Promte 'ls ho tindrè explicat: Va un *mosquit* ab *sobre-todo* ¡fa una fila d' aquell modo!

Si fa vent ¡que va arronsat!

Y la vritat, compendreu que per mes cordat que estiga ni sols lo cós d' ell abriga y entra 'l frct per tot arreu.

Trobaran algun senyó ab un *rús* molt ben vestit; es un abrich molt bonich, fa elegant, no dich que nó.

Pero té l' inconvenient de no puguer bellugarse, ni ajupirse, ni girarse, y a la cara li va 'l vent.

Y 'l carrich ¡qué me 'n dirán!

per mi 'l trobo molt sabata; sembla que un hom porti bata, es lo ridícul mes gran.

La capa si que llueix, segons del modo que 's porta, la noya que 'l veu es morta d' amor, que 'l cor li fereix.

¿Que fa vent? pot abrigarse de desde 'l cap fins als peus, no hi poden res pluja y neus; de cap modo pot mullarse.

Si para la tempestat, se desemboassa, va bé, y no 'l molesta per ré, porque va desembrassat.

Que un vol anar de conquista? se tapa tota la cara; y ha de ser cosa molt rara que li segeixin la pista.

Te unas ventatjas molt bonas, es lo millor que s' ha dut, es dels abrichs que ha perdut a mes centenars de donas.

En tot y aixó no s' escapa de fer algun mal papé, puig se sol tenir per ré aquell *que aguanta la capa*.

De bastants célebres n' hi há que tinch molt be en la memoria, de las que sempre la historia un bon recort ne tindrà.

Recordo en temps de Farabó, la esposa de Putitar y en Josué 'l que va passar ab la capa del minyó.

Lo pobre trevallador, que va tot descamisat, quan va ab la capa, embausat, sembla tot un gran senyor.

Y 'ls toreros? ¿cóm lluchian? ¿cóm podrian trevallar?

¿cóm podrian torejar?

¿sense capa, qué farien?

Si véyem en una plassa als toreros ab carrich, ¿ho trobarian bonich?

tots dirian que no passa.

N' hi ha que ab capa d' amich preparan algun parany.

sentia *aguantar* a un company que de gran lo torna xech.

Es una prenda la capa que a tot home li va bé, del infelís sabaté, al príncep, al rey y al paya.

Lo que ha dupit t' aná per *Los Sants* si no ho vol creure)

lo D. Juan Tenorio a veurer, prompte se 'n convencerá.

Veurán com no se li escapa res del que vol obtení;

y qui li fa conseguir?

lo garbo ab que du la capa.

La vritat es que val molt; y per acabá, diré

que ab una capa, s' pot fe casi ve tot lo que un vol.

M. FIGUEROLA ALDROFEU.

Pocas, molt pocas novetats puch contarlos aquesta setmana dels espectacles quals empresaris nos tractan be.

La companyia d' opereta italiana del Principal segueix entretenint al públich que hi concorre mentres s' espera l' arribada de la Patti, que diu

que sols donarà tres úniques funcions en companyia del tenor Stagno.

L'abono pera aquestas ja está cubert, lo qual proba que 'l senyor Brugada farà un altre bon negoci.

La veritat, esperem ab ansia sentir á tan célebre diva, pera sapiguer si es veritat lo que 's conta de la seva veu. En las demás cosas intimas no 'ns hi fiquém perque cadascú fa 'l que vol y te dret mentres no fassi mal á ningú.

Lo Liceo segueix tancat: «en boca tancada no hi entran moscas»: pero segons se diu ha sigut cedit al Sr. Bernis, que pera esperar la companya de ópera de *primíssima cartel·lo* que vol portar per la primavera, nos entretindrà 'l dijuni de la quaresma ab una dotzena de concerts notables.

Fora del benefici de la Sra. Mirambell, que fou concorregudíssim divertintse molt lo públich ab la comedia del Sr. Arnau «Al altre mon» y la gatada del Sr. Soler, «Lo Castell dels tres dragons», en qual interpretació alcansaren aplausos tots los actors, en lo teatro Romea, res de nou ocorre, anant per ara bastanta gent, lo dia de teatro catalá, á veure «La trompeta de la sal» del Sr. Aulés y «Pluja d'istiu» del Sr. Bussegoda.

Los diumenges se veu molt plé de gent l'Espanyol, ahont «Las glorias d'Espanya» y «El conde de Cabra» atreuen al públich que es un contento. En la primera de ditas obras, com nos deya un noy, fins hi surten caballs de debó.

En Bébé y en Magrini tornan á esser en lo Circo y com també hi es encara en Tony Grice, ja poden contar quins tips de riure fan fer á la gent. No mes se 'ns ocorre una pregunta: ¿per qué en sos jochs sempre pert en Bébé y guanya en Tony Grice?

En demás, los germans barristas Oriol, catalans per mes senyas, la Srta. de la Plata, la familia Nagles, los Bourbonells, las Xilophonistas, Mr. Ibar l'equilibrista y tots los demás que no citém pera no fer una llista en lloch d'una revista, son aplaudidíssims cada nit, mereixent los honors de la repetició, si 's pot considerar com un honor lo cansarse doble ab la exigencia del públich.

Fa dias, donchs, que al Circo s'hi passen bons ratos.

BERNAT PESCAIRE.

Diu que la Patti, lo dia que cantarà la *Traviata*, sortirà en escena portant en joyas per valor de mes d'un milió.

Sort que 'l portará en diamants, perque si fos en pessas de dos mes que una diva seria un Hércules.

Potser tanta riquesa li fa tenir millor veu.

Lo dia que jo sia rich me posaré á cantar.

Y de segur que ho faré bé, perque 'l que te diuers te totas las gracias.

Aquella monja de las bofetadas sembla que ha anat per las redaccions dels diaris no á rectificar lo fet de que fou la heroína, sino á ratificarlo.

Aixís m'agradan las personas (suposo que una monja deu poder considerarse com qualsevol de nosaltres pecadors), que no s'amaguin per res. Lo que ella deu dir: ¿Qué s'ha pensat aquesta gent!

Si jo del meu fill ne volgués fer un cabecilla, lo posaria en mans d'aquesta dona. Y que sortiria dels mes fiers, no hi ha dupte.

A Valencia ara las han enfiladas en fer apostas y desafios tirant als coloms á pacte, per veurer qui 'n mata mes.

Los desafios son entre 'ls fills de la ciutat del Turia y 'ls d'altras poblacions de la mateixa provincia.

Ab aixó de veure qui te millor punteria no sé que 's proposan.

Si 'l matar coloms anés enclós en la prescripció del quint manament, al morir aquets tiradors anirian al Infern de correguda.

Per altra part no deixa d'esser una diversió molt salvatge.

Dilluns próxim farà son benefici l'aplaudidíssim actor del teatro Romea don Frederick Fuentes.

Las obras que ha escullit per aquesta funció son

las següents: la sarsuela en dos actes del senyor Soler, *Si us plau per forza*. L'estreno d'un monólech titulat *La tornada de Mr. Arlan y Otel·lo* ó *El moro de magnesia* las duas originals del senyor Ferrer y Codina, acabant ab la coneguda pessa *Cura de Moro*.

Ab tanta variació d'obras, será segur lo lleno, si be per las simpatías que te entre 'l públich ja 's pot dir que també 'l faria.

Lo senyor Carcassó ha sigut encarregat de fer los lleons que deuen figurar en lo Monument á Colon.

Ab aqueix motiu esperém que 'l senyor Carcassó nos demostrará que *no es tan fiero el leon como le pintan*.

Esperant que la Comissió corresponent ne diria alguna cosa, no parlavam del monument á Clavé. Valgui aquesta indicació pera donarli ansia.

Vensudas algunas dificultats que s'havian presentat, s'ha comensat á treballar pera donar á llum próximament lo primer volum de la *Biblioteca popular catalana*.

La Pura va entrá en clausura y es clar va cambiarse 'l nom; y al dirli Pura, tothom, ella responque no es *Pura*.

Quan un home trepitja á un altre 'l que causa l'estropici es lo qui primer fa jay! Sens dupte pera descansar al que ha rebut la trepitjada.

Ara que ve Carnestoltas y es temps de broma y de gresca, de ta cara 'n faré, nina, un motillo per fer caretas.

No diguin pas may mes que 'l inglesos son gent freda.

Ab tot y ser al hivern ja han vist que n'han fet una com un cova.

No sé ahont haurian arriuat si arriba á fer calor.

Una senyora marquesa del davant de casa, quan va llegirho li va agafar un treball. Precisament de no tenirne 'ls inglesos varen fer tot alló.

Ja 's veu be que en aquest mon tenen los uns lo que fa falta als altres.

Aquella botiga de plats y ollas que 's venia per falta de salut dias endarrera, deu haver caigut mala altra vegada perque hem vist que tornan á anunciarla de la mateixa manera.

¿Per qué no li fan donar una mirada per un bon metje, lo dels Gegants, per exemple?

Si no procuran posarla bona, gastarán mes en anuncis que no pas los costarian los doctors.

Que passi á qualsevol hora darrera 'ls vidres te veig; ¿ó es que estás enamorada ó no tens res mes que fer?

En *Cosas del oncle* hi ha un senyor que passa tota la comedia amohinat ab alló de la minyona. Aixó mateix li va succehir al Ajuntament l'altra tarde: tota la sessió va passarla amohinat ab alló del comptador.

S'está organisant una *Societat dramática catalana* pera donar funcions los dilluns y divendres, compostas d'estrenos d'obras escrites en nostra llengua, originals d'autors que encara han d'alcançar fama de poetes dramátichs.

Desde ara podem dir que no será 'l Principal lo teatro ahont funcionarà.

Li augurém bona sort, sobre tot los dilluns que fan festa los sabaters.

Aquets dias de vent no 's podia anar per l'enxanxe.

Nosaltres que hi tenim la impremta, nos hem posat perduts de pols.

Señor alcalde mayor, no hi podria posá esmena? Miri que es tota una pena no tení un respallador.

Lo Sr. Serra y Sulé, director del periodich regionalista *L'arch de Sant Martí*, ha tingut la desgracia de que la mort se li endugués una altra nena, la única que li quedava.

Sentim de tot cor la desdita del Sr. Serra y Sulé á qui junt ab la seva familia l'acompanyém en lo just dolor que experimenta.

Segons diu un periódich de Lourdes, un professor de la escola d'arquitectura de Madrid ha ingressat en la Companyia de Jesús, havent anteriorment una filla seva prés lo vel de religiosa, mentres que un fill seu ja era jesuít.

Una pregunta: Si tots seguissem l'exemple d'aquesta familia, lo mon aumentaria ó disminuiria?

Ara 'ls lladres se dedican á robar pessas de roba dels que assisteixen als funerals.

Lo que deuen dir: aixís fem cert alló de que una desgracia may ve sola.

En endavant los que vagin als funerals haurán d'anar á buscar lo sant y senya á casa la familia del mort y donarlo al entrar á la iglesia á un centinella de confiansa, y al que no 'l dongui, prés per sospita.

Pot ser aixís se trobarian los lladres, ja que la policia no 'ls arreplega.

ANAGRAMA

May *total* lo meu nebot
(mireu si es carcama!)
de lo poble que es natal.
quant molts cops li diu la *lot*:
Ests del poble de *total*.

JOAN RUIZ.

INTRINGULIS.

Buscar una paraula que trayent cada vegada una lletra comensant per la última dongui lo següent resultat: 1.ª un abrich.—2.ª Part de la persona.—3.ª bestia de pel.—4.ª consonant.

ESQUILA CAYAS.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal, consonant, segona, objecte de vidre, tercera poble de Catalunya, quarta, un amoniment, quinta consonant.

TRUJOIS.

Las soluciones en lo próxim número.

SOLUCIONS

A lo insertat en lo numero passat.

Intringulis.—*Vaca, aca, ca, a.*

Logogrifo numérich.—*Isabel.*

Trenca-closcas.—*Ous del dia.*

Imprenta de J. DELCLOS, Urgell, 46

MODUS VIVENDI

Pessa catalana en un acte y en vers original del jove escriptor

M. FIGUEROLA ALDROFEU

il·lustrada ab magnífichs foto-grabats del reputat dibuixant

JOSEPH LLOPART

PREU 2 RALS.

De venda, en las principals llibreries y kioscos de la Rambla.

